

26/1 Prædiken til 3. søndag eft. Hellig3Konger 2020. Luk. 17,5-10.

”Det var da et fromt ønske”!

Det var vel mest i gamle dage, man sagde sådan, hvis det yndige barn ønskede sig noget, som ikke var afsindig dyrt eller ubeskedent eller direkte upassende. At ønske sig noget, der var i tråd med gode, kristne værdier, og som lader sig opfylde for en familie, der lever mere på åndelige værdier end på materielle værdier – det er et fromt ønske. Sagt uden nogen afstandtagen eller hånlige smil. Selvfølgelig ønsker vi os også gaver til jul, der har kostet penge. Og til fødselsdage. Men man mærker også en længsel efter opfyldelsen af det fromme ønske. Nærhed og varme. Fred og glæde i familien.

Min far ønskede sig altid ”nogle søde børn” i julegave. Hvorvidt dét var et fromt ønske, kunne min bror og jeg ikke rigtig finde ud af. For det var jo egentlig et ret ambitiøst ønske! Jeg tænker på dette med de fromme, uselviske ønsker, fordi vi måske kan finde ud af, om disciplenes ønske fra teksten i dag er et fromt ønske: ”Giv os en større tro”! Jesus synes det åbenbart ikke. Jesus synes ikke, det er et fromt og uselvisk ønske, dette: ”Giv os en større tro”. Måske fornemmer han, at der ligger noget bag det tilsyneladende fromme ønske. F.eks. at disciplene ville bruge den ønskede, større tro til selv at fremstå som større og mere betydningsfulde mennesker udadtil.

”Giv os en større tro”! Hvorfor? Og i hvilken betydning af større? Det spørger Jesus ikke om. I stedet fortæller han de forbløffede disciple, hvad de skal gøre. Hvordan de skal handle, i troen. Som en sand tjener skal de gøre dét, de godt selv ved inderst inde, er det rigtige. ”Vi har kun gjort, hvad vi skulle gøre”. Sådan skal disciplene til slut sige til sig selv i deres vished. En større tro, i sig selv, er derimod et umuligt ønske. For tro kan for det første ikke måles og vejes. Og tro er det for andet ikke en formue, man skal skrabe til sig og så holde på, som Joakim von And holdt på alle sine penge i en pengetank, hvor han tog bad i dem, så vidt jeg husker fra mine gamle Anders And blade. Den gamle gnier tog bad i sine penge, og dét løb de jo ikke ud i afløbet af og forsvandt. På den anden side blev han heller ikke specielt ren af det.

For Jesus er tro ikke en formue, man samler sammen og dernæst holder fast på, for sig selv. Tro er en levende relation. En relation til Gud, som er dén Herre, vi har. Og da Gud er alle andres Herre, også, så bliver troen også en relation til andre mennesker.

”Hvor meget tro har du stående på din konto i banken”? Det giver ikke mening at spørge om dét. For hvad ville der ske, hvis vi så skulle hæve på denne troskonto? Så skulle vi måske først tænke os om, som vi gør det med en almindelig bankkonto. Har vi brug for at hæve? Har vi nu også brug for at hæve noget af vores tro på kontoen, så vi kan bruge af det i en given situation til lige at strække med? Det duer ikke at spørge om dét, for så er vi nærige med noget, som vi har fået gratis. Nemlig Guds kærlighed og Guds troværdighed. Hvis det er en almindelig bank, kan man tale om, hvorvidt denne bank er troværdig. Det er helt relevant at overveje dét. Men om Gud er troværdig – dén overvejelse behøver vi ikke at gøre os. Gud er troværdig – som vi kender Ham i Jesus Kristus. Værdig til tro. Troen på Gud, i Kristus, er vores levende formue. Tro er noget, der skal bruges. Vi skal bruge løs af troens formue. Der er nemlig mere, hvor den kommer fra. Troen bliver større af at blive brugt. Det er i sandhed ikke mange af vores ønsker, der er fromme, uselviske ønsker. ”Giv os en større tro” er heller ikke. Troen i sig selv er så stor en kraft, at hverken disciplene eller vi kan fatte det. Jesus lukker den ved at sige: ”Havde I en tro som bare verdens mindste frø, sennepsfrøet, og denne tro vel at mærke var ægte – så ville I kunne få det mest usandsynlige at se”. Men det har I jo ikke, I er ganske almindelige. Så derfor skal I gøre som ganske almindelige kristne: tjene Herren med glæde og naturlighed. Det kan man sagtens gøre, samtidig med at man mærker, hvor stort og fantastisk selve livet er.

Salmerne i salmebogen kan noget dér. Vise os, at menneskelivet er udspændt mellem hverdagens nære gøremål og mere eller mindre fromme ønsker på den ene side og tilværelsens dybder og evighedsperspektivet på den anden side.

I hver eneste lille hverdagshandling mærker vi evighedens eksistens. Himmel OG jord.

Som vi skal synge nu om lidt med Grundtvig:

”O kristelighed!
du skænker vort hjerte, hvad verden ej ved,
hvad svagt vi kun skimter, mens øjet er blåt,
det lever dog i os, det føler vi godt;
mit land, siger Herren, er Himmel og jord,
hvor kærlighed bor”.

Mens øjet er blåt... det vil sige, mens vi lever vort jordiske liv.
Da lever evigheden i os, som det har været fra begyndelsen.
I Guds kærlighed til os.
Amen.

Salmer:

10: [Alt hvad som fuglevinger fik](#)

7: [Herre Gud! Dit dyre navn og ære](#)

679: [Et trofast hjerte, Herre min](#)

321: [O kristelighed!](#)

29: [Spænd over os dit himmelsejl](#)